

ÕL VIDEO JA GALERII | Ooperilaulja Väino Puura hellitas 70 aasta juubelil kõige kallemaid inimesi

Šarmantne ooperilaulja Väino Puura tähistas kolmapäeval 70 aasta juubelit nii muusikalilaval särades kui ka vastuvõtuga kõige kallimatele ja lähedasematele inimestele oma pikaajase töökoha, rahvusooper Estonia Valges saalis.

Koroonaajale kohaselt mahutati Estonia teatrisaali näomaskides muusikalipublikut hajutatult ning ka vastuvõtul tuli silmas pidada ettevaatusabinõusid. Enne lõbutsemist tegi juubilar aga tublit tööd, teistele jäi vaatamisrõõm. Nimelt kehastus bariton Väino Puura esmalt Papa Carloks ja astus üles Olav Ehala muusikalis „Buratino“, mis algas kell 12 päeval.

Südamlikult laulis Buratino isa Papa Carlo: „Oma hinge ei või müüa / Kuri ilm las udutab / Ainult seda omaks hüüa / Mis su hinge puudutab!“

JUUBELIETENDUS: 70 aasta juubelit tähistav Väino Puura kehastas kolmapäeval Papa Carlot muusikalis „Buratino“. (Harri Rospu / Estonia)

Etenduse lõppedes külvati juubilar laval üle palavate õnnesoovide ja lillesülemitega.

Väino Puura 70 aasta juubel. (Erki Pärnaku)

30. jaanuaril 1951. aastal ilmale tulnud Väino jätkas kolmapäeval oma juubeli pidulikku tähistamist vaid valitud külalistele mõeldud vastuvõtuga Estonia Valges saalis. Ooperi- ja operetisolistile omaselt kõlas ka lauluviise, kui vastuvõtule kogunesid Väinole kõige lähemad ja kallimad inimesed, eesotsas särava abikaasa Sirje Puuraga. Rõõmsameelne juubilar hellitas siira ja vahetu tähelepanuga kõiki kohaletulijaid.

Sirje ja Väino abiellusid 1974. aastal veel tudengitena ning on tänase päevani õnnelikult koos. 2017. aastal ilmus Estonia teatri kauaste tippsoolistide ühine elulooraamat "Sirje ja Väino Puura. Elu nagu operett" (Tammerraamat), mille pani kirja Evelin Kivimaa. Raamatust saab lugeda, et muusikakoolis õppimise ajal laulis Väino 1971.–1973. aastal Vanemuise teatri kooris. Esimese rolli sai ta seal Luigi Cherubini ooperis „Medea“ 1971. aastal. Ta oli Saadik: tuli kohale, oda käes, ja tõin kirja kuskilt teisest maakonnast. 1972. aastal esietendunud muusikalis „Kes usub muinasjutte“ oli Väinol juba üks peaosadest, Sõber – hoogne roll, lakkide lehvides ja kitarrimängides võitis ta tüdruku südame. See oli ainult aja küsimus, millal armastajapaarist Sirjest ja Väinost saab armunud paar ka laval. Esmakordne võimalus laulda teineteisele armusõnu – publiku ees, Estonia laval ooperi peosalistena – saabus neil konservatooriumi diplomilavastuses „Figaro pulm“ (1976). Sama ooperiga lõpetasid konservatooriumi

ohtuleht.ee

17.02.2021 18:42

Evelin Kivimaa

Erki Pärnaku

90000

Teater Vanemuine

Rahvusooper Estonia

Estonia teater

Teater

mõlemad Puurad: Väino kui nutikas teener Figaro ning Sirje kui tema kihlatu, võluv kammerneitsi Susanna.

Väino Puura 70 aasta juubel. (Erki Pärnaku)

Estonia teatri solistideks said Sirje ja Väino mõlemad 1976. aasta sügisel. Väino pika solistikarjääri jooksul on kolmel korral ette tulnud déj-à-vu: sama lavastus, sama roll. Imre Kálmáni operetis „Silva“ laulis ta nii 1995. kui ka 2010. aasta lavastuses parun Feri rolli. Puccini „Boheemis“ kehastas Väino baritonipeaosa Marcelli (ehk Marcellot) 1977. aastal ja ka 1993. aastal. Giuseppe Verdi ooperis „Traviata“ (itaaliakeelses variandis „La traviata“) laulis ta Germonti suurt rolli kahel korral – 1976. aastal juba valmis lavastusega liitudes ning 1997. aastal.

Igal hääleliigil on erinev tessituur ehk hääleulatus madalaimast helist kõrgeimani, millises vahemikus artist suudab laulda, nii et tulemus on kuulajale nauditav. Oma solistikarjääri jooksul hüppas Väino korduvalt üle baritoni tessituuri piiride, lauldes nelja tenorirolli: René „Krahv Luxemburgis“ (1986), Sándor Barinkay „Mustlasparunis“ (1993), krahv Danilo „Lõbusas leses“ (2002) ja krahv Balduin Zedlau „Viini veres“ (2004).

Väino Puura 70 aasta juubel. (Erki Pärnaku)

Situatsioonikoomikast pungil muusikalis „Sugar“ (2000) kehastas Väino aga kontrabassimängija Jerryt, kes koos sõbramehega vajas hädasti tööd ... ja seda nad ka said. Naisorkestris! Jerry/Daphne kaksikroll sobis hea huumorisoonega Väinole nagu valatult.

Muusikalist „Suvitajad“ (1977) välja kasvanud komöödia „Siin me oleme!“ (1978) kuulub Eesti kultusfilmide hulka, mille värvikaid kilde – „Me oleme Tallinnast! Me maksame!“ – teab rahvas peast. „Ma löön ta nii segamini, et pärast tuleb passi järgi kokku lappida!“ mõirgas meremees Mart, kui kuulis, et sõber Timmu oli endale napsanud linalaka neiukese Liina. Tänu jõulise Mardi rollile sai Väino aga laiemalt tuntuks ja armastatuks üle Eesti.